

4:e söndagen i advent

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 5:31–39.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes namn. Amen.

När vi församlas till högmässa denna söndag, kan det tyckas inte bara som en onödig upprepning av förra söndagen, att d. h. Johannes Döparen i evangeliet framträder med sitt "Jag är rösten av en som ropar i öknen: 'Jämnem vägen för Herren'", utan också förstås som en okänslighet inför den innevarande julaftonens krav att vilja tala om botens nödvändighet, att låta Lagen komma till tals. Julfriden borde, så menar man kanske, ta över. I detta ligger förvisso en sanning, nämligen att Gud alla söndagar, alla helgdagar, vill låta evangelium övervinna Lagen, tysta Lagens dom i kraft av Guds människoblivande och utblottelse för oss och för vår frälsnings skull. Denna trons seger är dock alltid en seger över Lagens i predikan uttalade och i samvetet närvarande dom, är alltid en frid som är syndaförlåtelsens frid, friden att frias från den dom, som måste vidgås och erkännas. Därför måste allt julfirande, även högtidsdagarnas, rymma den Guds vrede över synden, som ensam gör Kristus stor, ensam låter julens sanna härlighet stråla fram. Utan bättringsropet: "Jämnem vägen för Herren" blir julen oförstådd och inte rätt trodd och mottagen utan en säsongfest av samma slag som våra hedniska förfäders midvinterblot. Inga julpsalmer, inga julgranar, inga julkrubbor räcker till att göra en sådan jul kristen.

Om vi dock skall ta fasta på julfirandets omedelbara närhet och låta predikan sålunda bära alla aktualitetens drag, finns faktiskt dess större anledning att ropa "Bereden väg", att predika om syndens verklighet. Den festiver, som i denna stund griper omkring sig, de myckna förberedelserna, de många kraven är i och för sig ingalunda av ondo. De är goda och helgade traditioner, som skapar glädje. Ändå är det väl känt att just sådana påfrestningar, som ju hör till livet och inte kan undflys, får syndafördärvet att träda fram, ökar retlighet, framkallar gräl och stickord. Sådant kan föra till ovilja mot julen och till en längtan efter en julfri tillvaro, efter en spänningsfri existens, efter något annat och bättre än det liv, vari vi står, och där Gud har satt oss. Denna ovilja skall dock leda

i en annan riktning, kanaliseras mot vårt eget otyglade kött, ställa oss under bättringsropet: "Bereden väg för Herren". Det är vi och inte vår tillvaro och vår nästa, som skall förändras. Vår synd skall bekännas och övertäckas av den förlåtelse, som kom med Jesus Kristus till jorden. Så och bara så skapas julfrid.

Redan dagens epistel har ställt oss under Guds krav:

Glädjen eder. Låten edert saktmod bliva kunnigt för alla människor. Herren är nära! Gören eder intet bekymmer utan låten i allting edra önskingar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön.

Detta är ett ord, som dömer alla glädjelösa ansikten och plågade miner. Det är en dom över alla vredesutbrott och en påminnelse om att Gud ser oss och att vårt beteende gör ondskan smittsam på jorden. Det är ett allvarligt ord om att Gud kräver av oss alla de böner, där vardagens motgångar och svårigheter ständigt frambärs för att upphjälpas och vändas till det bättre. Så ställs syndiga julfirare inför Guds Lag "för att var mun skall bliva tillstoppad och stå med skuld inför Gud". (Rom. 3:19) Också detta hör till ett rätt julfirande, till en kristen julförberedelse, och utan den blir det ingen verkligt God Jul. Denna rätta, goda jul känner därutöver ett enda villkor, en enda ytterligare förutsättning, nämligen tron på att

I. Jesus är Herren vår Gud,

II. Jesus, sann Gud och sann människa, är vår Frälsare,

III. Jesus genom tron gör oss till Guds barn.

I. Jesus är Herren vår Gud.

Det finns ingen som helst motsättning mellan den allvarliga botförkunnelsen, som drabbar oss i vår syndaktighet, och den eftertryckliga, utförliga förkunnelsen av Jesus som evig Gud. D. h. Johannes Döparen driver båda dessa stycken. Redan i ropet "Bereden vägen för Herren" ligger denna dubbelhet. Boten skall ske för att Herren skall göra sitt intåg, för att vi skall rätt mottaga Jesus som just Herren.

Formelartat upprepar förelöparen om den efterföljande: "Den som kommer efter mig, han är före mig; ty han var förr än jag". (Joh. 1:15, 30) En Jesus, som är ringare än så, som är mindre än Gud, Herren, är inte den, som avses i ropet: "Jämnen väg för Herren".

II. Jesus, sann Gud och sann människa, är vår Frälsare.

Den syndaskuld, som d. h. Johannes Döparen straffar, och som vi denna dag bär på, kan bara besegras av den Frälsare, som äger gudomlig kraft att förtrampa skulden, överskyla synden och upprätta en evig rättfärdighet. D. h. Johannes Döparen hade omedelbart före dagens evangelium just bevittnat, hur denne evige, helige Gud i sin antagna mandom kallat på vår orättfärdighet, gjort sig till syndare, trätt in i den ställföreträdande tillfyllestgörelsen, nämligen genom att i skärande motsats till sin faktiska helighet nedstiga i syndares dop med orden: "Låt det nu så ske; ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet". (Matt. 3:15) Detta är gudamänniskans verk och julens egentliga innehåll.

III. Jesus gör oss genom tron till Guds barn.

När d. h. Johannes Döparen efter åsynen av den evige Gudens utblottelse i dopet som syndare framför alla andra syndare, som syndaren i stället för syndarna ropar "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd" (Joh. 1:29), är det hörbart, högljutt ord till tron. D. h. Johannes Döparen talar "på det att alla skulle komma till tro genom honom". (Joh. 1:7) Tron tar emot förkunnelsen hur Gud i köttet verkar vår rättfärdighet, så att vi blir Guds barn, ja, "de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttlig vilja, ej heller av någon mans vilja utan av Gud". (Joh. 1:13) Härtill syftar d. h. Johannes Döparen med sitt bättringsrop, och härtill syftar hela vårt julfirande. Genom tron allena får vi en rätt, en God Jul.

Amen.